

Irena Fuchsová

Když je kolo v kufru

Irena Fuchsová
Když je kolo v kufru

Irena Fuchsová

Když
je kolo
v kufru

Irena Fuchsová © 2009

Ilustrace na obálce

© kreslíř Jiří Novák

Fotografie na zadní straně obálky

© Jan Vágner, www.fova.cz

© Nakladatelství Beskydy 2009

ISBN: 978-80-904165-3-6

Věnováno mým dětem, Ritě a Filipovi a jeho Marcelce.

Ritušce za to, kromě jiného, že mi jednou poslala tuhle esemesku: „Teda, já vím, proč ty tvoje knížky nečítáš, ta první povídka, no, co k tomu mám říct. Ta druhá. Ať čtu co čtu, vidím sebe a tu naši rodinu, nic ve zlém, je to síla. Papa.“

Filípkovi za to, kromě jiného, že mi před Vánoci 2008 řekl: „Já pro tebe a pro tátu nic nemám. Ale zaplatím vám pohřeb.“

A Marcelce za to, kromě jiného, že je krásná, čistá, rovná, má smysl pro humor, jaký mám já a Filip, a když s ní jsem, chce se mi lítat.

Skvělý plán

„Mami, ale já si ji nevemu!“

Liduna přestala kmitat jehlicemi a zvedla oči od světlezeleného rukávku miminkovského svetříku.

„Jak to myslíš, Danečku, nevemu?“

„No, tak. Nevemu. Jednou jsem se s ní vyspal, nic víc. Nevím, proč bych si ji měl brát...“ Daneček popotáhl a udělal na matku beráncí oči. Ty zabraly vždycky.

„A co je tohle?!“

Liduna trochu zvýšila hlas a pozvedla nad hlavu světlezelený rukávek. Daneček si ho prohlédl a pak se ušklíbl.

„Náká roura.“

„Ne, to není náká roura. To je rukávek, Danečku. Rukávek svetříčku pro tvoje děťátko.“

Daneček zavrtěl hlavou.

„Mami, dyk ti to říkám. Já si ji nevemu. Jednou jsem se s ní vyspal, nic víc.“

„A kolikrát si myslíš, že jsem se vyspala s tátou já, co?“ Daneček sklopil oči beránka a mlčel. „No, vidíš. Taky jednou. Jste voba stejný...“

Liduna začala znovu plést a Daneček si odkašlal. Sakra, jak se to říká?

„Ale vy... vy jste se... milovali!“ Liduna se ušklíbla.

„Jo? A japa to víš? Dej pokoj, Danečku. Prostě se oženíš a hotovo. Svetříček bude za chvíli hotovej...“ Zálibně si prohlížela světlezelený rukávek, pak najednou zpozorněla a podívala se významně na Danečka. „Slyšíš? Táta si pustil střílečku. Dáme mu dvacet minut a pak mu to řekneme.“

Daneček se vyděsil.

„Co mu řekneme?“

„Že musí začít chystat svatbu. Má po hlasování, rozpočet mu schválili, tak ať se chvíli stará vo rodinu.“

Danečkova tvář se rychle změnila. Vyděšený výraz zmizel. Představa, že si bere Hanku, která se na něj pověsila na jednom

trapným mejdanu a zatáhla ho pod fikus, byla tak strašná, že mu bylo jasné, že musí bojovat. Zmobilizoval všechny síly rozmazleného jedináčka a zatvářil se tak, že jeho matce vypadla ta blbá světlezelená rourka z ruky.

„Co se stalo, Danečku?! Je ti něco?“

„Mami, žádná svatba nebude. Až se to narodí, udělají se ty... ty... testy. Když to bude moje, budu platit. Nic víc. Žádná svatba, žádný kamarácoftý a žádný tyhle...“ Štítivě zvedl světlezelenou rourku ze země a hodil ji matce do klína. „...tyhle hnusy!“

Liduně bylo jasné, že to Daneček myslí vážně. Oldu klepne, až se to dozví! To mu podtrhne židli pod prdelí! Kluk zbouchne slušnou holku a nechce si ji vzít! Teď, zrovna teď se to musí stát, když Olda může bejt zvolenej za toho... jak se ta blbá funkce jmenuje... no, to je jedno, za koho, ale měl by vo šedesát tisíc víc! Vo šedesát! Sakra... jak z toho ven? Jak z toho ven?

Daneček se hrdě narovnal. Mámě konečně došlo, že si tu krávu nevemu! Je to dobrý. Určitě něco vymyslí. Jak začne mít tenhle nepřítomnej pohled a hladí se pod levou kozou, tak už na něco přišla... stopro na něco přišla!

Z vedlejšího pokoje se ozvala salva výstřelů. Liduna vstala.

„Jdeme za ním. Tohle mu stačilo.“

Vešli do pokoje, kde před stále střílející obrazovkou spal v křesle Olda.

„Vypni to,“ kývla Liduna na Danečka a ten rychle poslechl. Olda sebou trhl a zvedl ruku.

„Jsem pro! Kdo se zdržel? Senohrabe, cos to zase zmáčkl, sakra?!“

Liduna ho pohladila po zrzavém ježku.

„Oldo... seš doma. Probuď se! Nerozčiluj se na ty debily. Dáš si ještě pivo?“ Kývla na prázdný püllitr na stolku, nečekala, co odpoví a šla do kuchyně. Daneček si sedl proti tátovi a ten se pomalu probíral. Je doma. Doma. V klidu. Bože, to je božský klid! Ale je tu nějaký ticho. Sakra!

„Kdo mi vypnul televizi?!“

Ale to už byla Liduna zpátky a podávala mu plný půllitr. „Dala jsem ti na pařák ovar!“ Olda se na ni rychle podíval. „Tys mi koupila ovar?“ Liduna přikývla a sedla si vedle něho. „Jako vždycky po úspěšném hlasování, táto. Za chvíli ti ho přinesu. Ale teď ti musíme něco s Danečkem říct...“ Olda ji přerušil.

„A máš měkký housky?“ Liduna opět přikývla.

„Rozmrazila jsem je, když jsi mi volal, že jedeš. A teď poslouchej. Svatba nebude.“

Olda na ni vytřeštil oči.

„Co nebude?! Minule jsi přece říkala, že musí bejt...“ Podíval se pohrdavě na Danečka a pak mávl rukou. Já nebyl jinej. „Kluci z Moravy přivezou víno! Slováci zastřelí kance! Pivovar dovalí dva sudy! Proč nebude, sakra?!“

„Daneček ji nemiluje.“ Olda si ulehčeně odfoukl a mávl rukou.

„To přece není podstatné! Nebude už ten ovar ohřátý, Liduno?“

„Ne, dej mu ještě chvilku a poslouchej! Oldo, náš syn se nebude ženit s někým, koho nemiluje. Náš syn tedy ne.“

„Vždyť to máš jedno, Liduno. Je to jenom kvůli lidem. By se posrali, kdyby si ji nevzal! Víš, co by to bylo pro opozici?“ Olda si přejel hřbetem ruky pod krkem. „Takhle by mě zařízli! Takhle!“

Liduna přikývla.

„To my víme, vid', Danečku?“

Daneček sice nevěděl, co má vědět, ale pro jistotu pětkrát kývl. Liduna se na něho spokojeně usmála a přisedla si k Oldovi blíž.

„A proto jsem vymyslela skvělý plán, táto. Abychom odvedli pozornost od Danečka, oženíš se ty!“

Olda na ni vytřeštěně koukal. Tak vono nestačí, že musím celý den poslouchat kretény, který zvolil národ ještě větších kreténů, já to mám i doma! Vůbec jí nerozumím. A to jsme spolu dvacet let! Co to kecá?!

Jak se můžu, do prdele, vozenit, když přece ženatej jsem?!
„Liduno, co to kecáš, Liduno, do prdele?! Proč bych se měl...
a vůbec... hovno hovno hovno hovno hovno...“

Začal chodit rozčileně po pokoji, opakoval své oblíbené slovo, hovno za hovnem a Liduna se spokojeně rozvalila v křesle. Olda je chytřej kluk. Vždycky byl chytřej. Rychle pochopil, co po něm chci, a protože ví, že to bude muset udělat, je trochu nervózní. Kdo by nebyl. No, ještě ho nechám chvílku říkat hovno a pak mu všechno vysvětlím...

„Jdu ti nandat ten ovar.“ Zvedla se a šla do kuchyně. Olda se po ní nešťastně podíval a zrychlil otáčky po pokoji.

„Hovno hovno hovno hovno hovno...“

Taky bych si dal ovar, pomyslel si Daneček, ale táta ho určitě všechn sežere... Ale to už se objevila ve dveřích Liduna. Na obrovském talíři voněla hromada ovaru s hořčicí a u kraje se válely čtyři housky, Olda přestal říkat hovno a sedl si ke stolku.

„Jez a já ti zatím povím, jak si to představuju. Kdo je tam u vás svobodnej?“ Olda, v puse první veliké sousto, dlouze přemýšlel a labužnický žvýkal.

„Novotný.“

Liduna se rozesmála.

„Ale táto... Novotnýho si přece vzít nemůžeš! I když von by si dal určitě říct!“

Oldřich se rozchechtal a kus ovaru mu upadl na koberec. Tonda, bílý pudl, ho okamžitě sežral a čekal na další. Smál se i Daneček i Liduna, ale ta přestala první.

„Ženskou myslím, táto. Mladší ženskou. Po třicítce. Maximálně do pětaticeti. Žádnou babu pro tebe nechci!“ Olda opět dlouze přemýšlel a ládoval do sebe další kus ovaru. Daneček a Tonda na něho mlčky koukali a polykali sliny.

„Nevím, holka. Nevím...“ Napil se piva a utřel si pusou. „Her got, přece víš, Liduno, že po ženských nekoukám...“ Začal znovu jíst. Liduna si sedla vedle něho a položila mu ruku na stehno.

„Oldo... a co ta... ta... ta! No, ta! Jak ji zvolili, protože se poprala se zlodějem na tramvajový zastávce!“

Olda se podíval před sebe a bylo na něm vidět, že tahle poslankyně by ho dokonce i zajímala... Ale hned se ovládl.

„Hergot, Liduno, ale teď už toho mám dost! Vo co vám dvěma vlastně de?“

Daneček se zvědavě napřimil. Máma je jako tygr, když se žene za tím... za tím... to je jedno, za kým. Třeba za králíkem. Ví, co chce, a tátu do toho dokope, i kdyby stokrát nechtěl, dokope ho do toho a já si tu krávu nebudu muset vzít!

Liduna se naklonila k Oldovi a nenápadně, aby to Daneček neviděl, mu olízla ucho.

„Oldo, je to tvůj typ. Celá já za mlada! Začneš do ní dělat. Hned zejtra. Do tejdne vás musí vyfotit někdo z PAŘÁTU. To se zařídí. Nejdřív budeš zapírat. Já to taky popřu. Ukážeme se spolu v divadle a PAŘÁT nás zase vyfotí. To se zařídí. Druhý den u ní přespíš. Budou toho plný noviny. Nejenom PAŘÁT vo tom bude psát, to je ti, doufám, jasný! To se zařídí. A já ti pak dám nůž na krk! Buď vona nebo já! A protože ty ji miluješ, bude rozvod. To bude skandál, panečku! A po Danečkovi neštěkne ani náš Tonda!“

Liduna vzrušeně oddychovala. To je skvělý nápad! Skvě-lý! Olda odstrčil talíř s kusem ovaru a Daneček si ho rychle přitáhl.

„Je to volný, tati?“

Olda přikývl.

„Sněz si to. Copak já mám náladu na večeri, když se nám maminka zbláznila?“ Láskyplně se podíval na Lidunu. Já věděl, proč si ji беру. Ženská, se kterou se člověk nenudí, to je výhra! Výhra!

„Liduno, řekni mi po pravdě, a to se musíme rozvádět? To bych ji nemohl mít jenom jako... bokovku?“ Koukl na kluka, jak se cpe ovarem, naklonil se k ní a také jí olízl ucho. Přitiskla se k němu, ale hned se odtáhla a rezolutně přikývla.

„Rozvod být musí, táto. Protože ty si ji vezmeš!“

Olda svěsil ramena. Sakra, to bude namáhavý... to bude energie... kolik vono jí je... jednatřicet? Asi tak nějak. Bydlí hned vedle parlamentu, neměl bych to daleko... ale pozor! Pozor! Votroubek říkal, že prej neumí vařit...

„Liduno, ale sem budu chodit furt!“

Liduna se rozesmála.

„A proč bys nechodil? Máš tady přece kámoše!“ Ukázala na Tonda, který teď pro změnu žebral u Danečka. „Budeš se na něj chodit dívat. A pak si zlámu třeba tu... nohu... Přemek mi udělá sádru... To se zařídí... A ty sem občas zaskočíš, abys mi s něčím pomohl! Sice se rozvedeme, oženíš se s tou čůzou poslanceckou, ale vona mezi nás ty svoje křivý poslancecký hnáty nestrčí! Pořád budeme kamarádi!“

Olda několikrát polkl.

„A... až se ožením?“

Liduna vítězně vstala, vzala od Danečka vylízaný talíř a šla do kuchyně. Když se vzápětí vrátila, vypadala jako královna. Olda i Daneček vstali a čekali, co řekne. Liduna vzala Tonda do náruče, nechala se olíznout a pak ho podala Oldovi.

„Dva roky to vydržíš. Ale táto, nesmíš ji zbouchnout! Slyšíš, Oldo? Nesmíš! Stačí, že budeme platit za kluka!“

Olda přikyvoval. To je skvělý plán. Ale...

„A co bude za dva roky?“ Liduna se usmála a pohládila se pod levým prsem. „Za dva roky ji necháš! Protože ti zahne. To se zařídí. Rozvedete se, ty se k nám před volbama vrátíš, pojedeme na dovolenou a zase se vezmeme.“

Daneček zpozorněl.

„Před jakejma volbama, mami?“

Liduna spojila svůj vítězný pohled s pohledem Oldy, který na rozdíl od Danečka pochopil, před jakými volbami a nadul se jako holub, a pohládila Danečka po zrzavém háru.

„Před prezidentskými volbami, Danečku. Před prezidentskými. Budeme jako seriál. Češi milují seriály. A my budeme s tatínkem dlouhý a úspěšnej seriál... a budeme vítězný seriál, že mám pravdu, pane prezidente?“

Olda přikývl. Liduna je geniální. Co ta už se navymýšlela kravin, a vždycky z toho byl úspěch! Vždycky... Spokojeně vstal a kývl na manželku a na syna.

„Jdeme spát. Mám před sebou zítra náročný den!“

Daneček dal matce vděčnou pusu a zmizel ve svém pokoji. Olda s Lidunou si navzájem olízli ucho a než se společně vydali do ložnice, napsal si Olda do diáře poznámku na příští den.

„Vod rána koukat po ty čůze poslanecký, co si s ní musím něco začít...“

Dojička a věno

Když moje třiadvacetiletá dcera začala chodit s Mirkem, zdálo se mi, alespoň podle toho, co o něm říkala, že je to ideální muž, ale ona si pořád nebyla jistá. Tak jsem jí poradila, aby ho k nám pozvala, že si ho proklepnu...

„Mami, ale nebudeš po něm chtít, aby krmil prasata, vid, že ne?“

Právě jsme zametly dvorek a seděly jsme spolu na lavičce před domem, nastavovaly tváře lednovému sluníčku a pozorovaly „ruch“ na návsi. Rozesmála jsem se.

„Neboj se! Na to mám lidi!“

Před pěti lety jsem ovdověla. Manžel zemřel při autonehodě, za kterou nemohl. Zajištěné jsme byly, měl vysokou pojistku, ale nevěděla jsem, co s hospodářstvím. Blance bylo osmnáct a studovala, já pracovala ve městě v pojišťovně a doma se o všechno celé roky staral manžel. Měli jsme slepice, kachny, husy, prasata, ovocný sad i malé pole, kde jsme pěstovali všechno možné.

Manžel pracoval také ve městě, jako údržbář, každý den se vracel kolem půl třetí a do večera se věnoval „robotě“, jak říkal nekonečné práci, která na něho doma čekala, a na kterou se těšil.

Rozhodla jsem se, že se všeho zbavím, ale druhý den po pohřbu za mnou přišel Ludvík, náš soused a manželův největší kamarád. Starý mládenec, který bydlel vedle nás.

„Jano, pomůžu ti se vším. Dneska je každá koruna dobrá, nevzdávej se ničeho! Milan by to pro mě udělal taky, kdybych byl ženatý a... a odešel takhle brzy jako on. A navíc jsem mu to slíbil. Jednou jsme se vraceli z hospody a já mu musel slíbit, že pomůžu tobě i Blaničce, kdyby se s ním někdy něco stalo.“

A tak jsme se domluvili na „vzájemné spolupráci“, a myslím, že jsme byli spokojení oba. Vlastně všichni tři, protože Blanka v tom byla namočená také. Vzaly jsme si prostě nad Ludvíkem patronát. Pereme mu, vaříme, pečeme, zavařujeme, když po-

třebuje něco zašít nebo ušít, tak nám to přinese, jednou za čas mu vygruntujeme – jdeme na to s Blankou společně a máme to za chvíli a Ludvík za to dělá všechno, co dělal můj muž. No... ano. Všechno.

Když jsme loni na podzim česali jablka, sklouzla mi noha ze žebříku a já spadla. Bolela mě tak, že jsem myslela, že ji mám zlomenou! Ludvík mě vzal do náruče a odnesl mě k sobě do kuchyně na kanape, a když mi nohu prohlédl, sedl si vedle mě a opatrně mi kotník masíroval...

Ten den jsme už nic nenačesali a večer jsme šli akorát uklidit žebřík a prázdné přepravky na jablka...

Blanka brzy poznala, co se mezi námi stalo, a přála nám to. A lidi? Ti nás stejně dávali dohromady hned po manželově smrti, tak jsme už teď nemuseli nikomu nic vysvětlovat. Žili jsme si v našich dvou domech šťastně a spokojeně a nic nám nescházelo...

„Nepůjdeme už dovnitř?“

Probrala jsem se ze vzpomínek a otevřela oči. Blanka už vstala z lavičky a podupávala vedle ní. Sluníčko se totiž schovalo za štít Ludvíkova domu a bylo to hned znát. Ochladilo se.

Spokojeně jsme přehlédly uklízený dvorek, natřená vrátka, plot i dům, který v létě prošel rekonstrukcí a teď zářil novými okny, novou střechou i čerstvě nahozenými zdmi. Bylo to tady jako v pohádce, ale stejně jsem měla trochu strach, aby se u nás Mirkovi líbilo, ale když jsem to Blance řekla, rozesmála se.

„Mami, to bych se snad měla bát já, ne? Já s ním chodím!“

Přikývla jsem.

„No právě. Ty s ním chodíš, a přitom je ti úplně fuk, jestli se mu tady bude líbit nebo ne.“

Blanka se na mě chvíli dívala a pak přikývla.

„Máš pravdu, mami. Je mi to úplně fuk. Nevím proč, ale je to tak. Koupí mi třicet růží, dá mi je, když je kolem nás nejvíc lidí, a všichni vzdychají, óóó, tolik růží, ten ji musí milovat! Ale mami, on mi je nekoupil z lásky nebo aby mi udělal radost! On mi je koupil, aby se ukázal před ostatními. Aby

všichni viděli, jak je galantní. Klekne si a vyzná mi lásku. Když přší, přenáší mě přes kaluže...“

Vytřeštěně jsem na ni koukala. Ta moje holka se zbláznila?! Copak jí tohle všechno nestačí?!

„Blanko, prosím tě, můžeš mi říct, na co si stěžuješ?! Víš, co by za to jiná dala, kdyby...“

„Zadrž, mami! Mireček dělá tohle všechno před lidmi! Dělá to kvůli kamarádům, aby viděli, jak je úžasný! Když jsme spolu sami, nic takového ho ani nenapadne... Před týdnem lilo jako z konve. Utíkal k autu, já za ním, a jemu bylo úplně jedno, jestli se v kalužích utopím! Zapadl do auta a já lomcovala klikou! Zapomněl mi totiž otevřít dveře...“

Vzdychla jsem si.

„Tak dobře. To musíš vědět nejlíp ty sama. Uvidíme, jaký na mě udělá zítra dojem. Měla bych přijet z práce o hodinu dřív. Přijede vlakem?“

Blanka přikývla.

„Kolem poledne. Říkala jsem mu, že na něj počkám na nádraží. Zítra mám volno.“

Naplánované jsme to měly dobře, ale druhý den bylo všechno jinak. Musela jsem zůstat v práci kvůli důležitému obchodnímu jednání déle, stačila jsem to ještě Blance oznámit esemeskou a pak jsem musela mobil vypnout. Když jsme kolem třetí hodiny skončili, běžela jsem na nádraží, vběhla do posledního vagónu, výpravčí zapískal a pantograf se rozjel.

Všude bylo plno, lidé stáli i v uličce, ale všimla jsem si, že jeden mladík má vedle sebe položený batoh a čte si, tak jsem se prodrala k jeho sedadlu.

„Prosím vás, máte tady volno?“

Neslyšel mě, musela jsem to říct ještě jednou a pak konečně otráveně zvedl oči.

„Máte tady volno?“

Potřetí jsem už trochu zvýšila hlas a ukázala jsem na sedadlo, které blokoval svým batohem. Otráveně vstal, hodil batoh nad sebe do přihrádky a zase si sedl.

„Jdi do hrobu, krávo...“

To, co jsem zaslechla, bylo tak sprosté, že jsem se musela určitě přeslechnout. Něco takového by si přece nedovolil říct, řekla jsem si a spokojeně jsem si sedla. Měla jsem to sice jenom čtyři stanice, ale jak jsem utíkala k nádraží, trochu jsem si namohla kotník, ten, díky kterému jsme se s Ludvíkem dali dohromady. A protože jsem ještě k tomu měla tašku plnou nákupu, byla jsem ráda, že sedím.

Sotva jsme se rozjeli, zazvonil mému sousedovi telefon. Mluvil sice potichu, ale i tak jsem slyšela každé jeho slovo.

„Ty vole, Pind'o, dneska se u tebe nestavím. Jedu za Dojičkou... Vlakem, vole. Řekl jsem Dojičce, že mám auto v servisu, nenechám si ho přece podělat od slepic, vole! Jinak dobrý, Pind'o, vole. Dojičku mám na háku. Investoval jsem do vztahu, vole! A brzy se mi to začne vracet. Za dva měsíce bude svatba. Ty vole, vona má věno! Chápeš to, vole? Věno! Všechno se mi vrátí! Všechno, Pind'o! Jinak bych do toho nešel, vole. A když mi věno nebude na dluhy stačit, zastavím jim barák, vole. Jasně, Pind'o, skladovací prostory tam jsou, zahrada, pole. Dneska to vočíhnu... jo...“

Vyjeli jsme ze třetí stanice a já se už radši zvedla. Na mladíka jsem se ani nepodívala. Pořád něco hučel do telefonu a koukal při tom z okna ven. Ani si nevšiml, že jsem odešla.

Ty jsi tedy dáreček, mladý muži, pomyslela jsem si. Kdybych nespíchala domů, počkala bych si, až budeš vystupovat! A šla bych za tebou až k té nešťastné rodině, ke které si to jedeš „vočíhnout“! A varovala bych je! Chudák holka. Dojička... Takovou veš si nějaká slušná rodina nasadí do kočichu!

Vlak zastavil, lidé pomalu vystupovali, já mezi nimi. Vepředu na nástupišti jsem uviděla blondatou hřívu Blanky a podivila jsem se. Co tady dělá? Mírek je přece už dávno u nás! Snad mi nepřišla naproti, aby mi pomohla s nákupem?

Zvedla jsem ruku, že na ni zamávám, ale vlak se v tu chvíli pomalu rozjel, tak jsem počkala, až kolem nás přejede, a potom jsem na ni zavolala. Celá se rozzářila.

„Mami! Já myslela, že přijedeš až tím dalším!“

Šla mi naproti, vzala mi tašku a kývla na mladíka, který šel za ní.

„To je Mirek, mami.“ Mladík se rozzářil a pevně mi stiskl ruku.

„Miroslav Chrabrý. Vy jste si tak podobné, paní Nerudová! Blanka je celá vy! Víte, co se říká? Než se oženíš, dobře si prohlédni matku nevěsty. Vidím, že jsem si vybral dobře!“ Otočil se na Blanku a něžně ji políbil. „Ukaž, miláčku, vezmu ti tu tašku!“

Blanka mu podala tašku s nákupem a tázavě se na mě podívala. Netvářila jsem se totiž nadšeně a na mladíka jsem se skoro nepodívala.

„Vraťte mi tu tašku.“

Natáhla jsem ruku a Mirek mi ji překvapeně podal.

„Já jsem ta kráva, která by už měla jít do hrobu. Ta kráva, co si dovolila sednout si vedle vás ve vlaku.“

Zatvářil se jako andělíček a chtěl něco říct, ale skočila jsem mu do řeči.

„A také jsem slyšela všechno, co jste říkal do telefonu kamarádovi Pindřovi. O mé dceři jste mluvil jako o Dojičce. Že prý máte Dojičku na háku. A že za dva měsíce bude svatba. Věno prý budeš mít, Blanko, velké, ale kdyby náhodou nestačilo, tak pan Mirek zastaví náš dům. Má totiž dluhy. A dneska si to chtěl u nás očíhnout. Ale má smůlu, neočíhne si nic.“

Ukázala jsem na druhé nástupiště.

„Vlak vám jede za deset minut zpátky...“

Bábovka

Když maminka umřela, nemohli jsme se z toho s tátou dlouho vzpamatovat. Možná to bylo i proto, že odešla nečekaně. Šla do obchodu a na přechodu do ní vrazil opilý řidič. Byla na místě mrtvá...

„Měl by ses oženit, Jakube,“ řekl mi jednou táta. „Chybí tady žena.“

Měl pravdu, ani já jsem nechtěl, abychom v naší vile zůstali sami dva, ale pořád jsem měl před očima mámu. Když jsem se podíval na otce, smutně se na mě usmál.

„Druhou maminku nehledej, Jakube. Ta neexistuje. Ale dívka, která nám ji bude alespoň trochu připomínat, existuje určitě...“

Za pár dnů jsem se potřeboval jet do Prahy a protože úřad, kde jsem měl schůzku, byl v centru, sedl jsem do nejbližšího rychlíku, všechno jsem zařídil a za dvě hodiny jsem jel zpátky. Našel jsem si prázdné kupé a vytáhl noviny. Paráda, liboval jsem si. To bych v autě nemohl.

Když si ke mně přišla sednout mladá žena s malým chlapečkem, v duchu jsem zaúpěl. A je po klidu. Ale mylil jsem se. Dítě bylo vycpané, spokojené, maminka si s ním tiše povídala, a já jsem noviny za chvíli schoval, protože jsem se na ně chtěl dívat. Byli milí oba, a když jsem zaslechl, že jí chlapeček říká teto, zbystřil jsem.

„Vy byste měla mít aspoň deset dětí! Báječně to s nimi umíte,“ pochválil jsem ji, když vytáhla z tašky maňáska a začala hrát malému divadlo. Přikývla.

„Deset ne, ale tři čtyři určitě mít budu. Až najdu tatínka. Zatím jsem sama. Tohle je můj synovec Erik.“ Představili jsme se, a když jsem zjistil, že je z našeho města, zeptal jsem se, jestli nechce jít druhý den do kina. Chtěla a tak jsme se začali scházet.

Byla krásná, usměvavá, vtipná. Rozhazovala kolem sebe pohodu jako sněhová děla sních. Nic pro ni nebyl problém, na

všechno našla rychle řešení, které bylo kolikrát překvapivé a vtipné. Maminka byla také taková.

„Tak kdy mi ji přivedeš ukázat,“ řekl mi otec po dvou měsících a usmíval se. „Co třeba v sobotu? Na svatého Valentýna? Jsem na ni strašně zvědavý, tak mě nenapínej.“

Zeptal jsem se Heleny, jestli k nám chce přijít na návštěvu a ona přikývla.

„Upeču vám bábovku.“

Věděla, že s tátou hospodaříme sami a nechtěla nám svoji návštěvou přidělovat starosti. Když jsem pro ni v sobotu po obědě přijel, s obrovskou valentýnskou kyticí, voněla bábovka v celém jejím malém bytě. Dostal jsem velkou pusou a hned potom obrovský balík.

Zvědavě jsem ho rozbalil, a když z papírů vykoukla hlava psa, rozesmál jsem se.

„To je hlídač do vaší vily, Jakoubku! Počkejte na mě spolu v autě, musím jenom zkusit, jestli už je bábovka hotová a hned jdu!“ Tak jsem snesl psího hromotluka do auta a sotva jsem ho tam nacpal, Helena přiběhla, bábovku v krabici, a za deset minut jsem si ji vedl ke dveřím naší vily, kde na nás čekal otec.

„Vítám vás, Heleno,“ řekl potěšeně a opatrně ji objal. Pak nás odvedl do jídelny, kde už byly připravené hrníčky na kávu i káva v konvici, a když Helena vyndala na stůl bábovku, vybalila ji z alobalu a položila na talíř, přinesl z kuchyně nůž. Helena se po něm natáhla, ale otec zavrtěl hlavou.

„Jestli dovolíte, Heleno, nakrájím ji sám. Už dlouho jsem to nedělal...“

Helena trochu znervózňela a pak pootočila talíř s bábovkou trochu doprava. Otec se nad bábovku naklonil s nožem a natočil si ji o kousek blíž. Helena znervózňela ještě víc.

„Copak? Stalo se něco,“ zašeptal jsem a ona vzdychla.

„Stalo i nestalo, Jakube...“

Otec nakrájel bábovku, dal nám ji na talířky, popřáli jsme si dobrou chuť a zakousli jsme se každý do svého kousku. Byla

výborná! Chvíli jsme jedli, ale pak se najednou otec zarazil a přestal kousat. Helena zčervenala.

„Už je to tady,“ vzdychla si. „Kousl jste do něčeho, že jo?“

Otec s úsměvem přikývl.

„Kousl, ale to nevádí. Copak to je?“

Helena mu rychle ukrojila jiný kousek a pak prohlédla ten, ve kterém něco bylo.

„No jo, je tam, potvora... aspoň se už nemusím bát, kdo ji objeví...“ Šťastně se na nás usmála a pak nám konečně prozradila tajemství své bábovky...

Když chtěla zkusit, jestli je už bábovka hotová, zjistila, že zapomněla koupit špejle, kterými zkouší těsto. A tak vytáhla pytlík špaget a jednu zastrčila do těsta. Jenomže špageta se zlomila a zůstala v bábovce...

Všichni tři jsme se rozesmáli a můj táta k ní natáhl ruce.

„Ani ti, Helenko, nebudu říkat, kolikrát něco podobného udělala moje žena! Vítej do rodiny, holčičko!“